

B. Tóth Klári

Anatolij atya imája

Lungin *Sziget* című filmjének hatása alatt

Kazán tűzében égess, új Gyehenna,
égess, izzíts fehérré, mint a hó,
az én „erényeim”, Uram, szemedben
úgy búzlenek, hogy el nem mondható...

Papírtutaj, imámat vidd a széllel,
bűnöm szorongat, jaj, nem enged el,
könyörgésem a szél ne tépje széjjel,
Uram, kezédbe hadd mehessen el.

És – Goszpodí – nekem, a bűnözőnek
mutasd irgalmad jelét – pomiluj,
ki főnököt, barátot, példaképet
csak gyávaságból öltem, aljasul.

Mért mégis én, kiben a nyughatatlan
lélek hánykódik belső tengerén,
kiben saját mélysége rémalakban
kísért önnön hajótöröttjeként,

mért engem választottál gyógyítónak,
a bűnök égették ki szívemet,
erőd – míg árad – súlyt is ad a szónak,
de szemfedőm, a szénpor eltemet.

Miért adtad a látás adományát,
a mélyreható létértelmezést,
csodát virágzik ujjam is, de nézd, át-
hangolt korunkban nincsen ébredés.

Az asszony fejőstehénkéjét féltve
nem indul el, hogy holtnak hitt urát,
kit állítólag most is szeret, végre
viszontláthassa harminc év után...

A béna gyermek lábra állt imámra
– Uram, erőddel minden meglehet –,
de anyja nem kér áldást kisfiára,
nem áldoz fel rá egy vonatjegyet.

A lánykacajból nézd, hogy kandikál ki
a démona, e tébolyult erő,
nem ige kell neki, hisz azt nem érti,
a káromgás-nyelv jobban érthető.

Tudom, szavadra elhagyja a testét
a belső szörnye – többé már nem árt –,
de apja él, mert túlélte elestét,
a lánya démonán át megtalált...

Hát mégsem öltem – egész életemben
gyilkosság súlya volt a vállamon.
Az angyalok ma énekelnek bennem,
s az öröklét felé sodortatom.

Elekes Gyula: Triptichon (zománc, 21x54 cm, 2009)